

Prisikėlęs

ONA NOSEVIČIENĖ

LIUTAURAS VIKTORINAS

**daug keliauja, tačiau
jo kelionės yra kitokios
nei daugumos iš
mūsų. Tad ir pažintis
su šiuo žmogumi
galbūt ne vieną privers
susimąstyti apie tai,
ką mes veikiame šioje
žemėje.**

Tikėjimas – TIK ĖJIMAS

Liutauras lengvai nedalija interviu. Šis – Lietuvos žiniasklaidoje pirmas ir tik po to, kai susipažinome jo vedamame seminare. Salė Vilniuje buvo pilnutėlė, o žmonės, daugiausia iš Latvijos, rygiečiai, godžiai gaudė kiekvieną žodį ir atrodė, kad jie lyg specialiai sakomi kiekvienam iš jų, tiesiai smigo į širdis. Po žodžių vyko meditacija. Ji kitokia nei visos kitos anksčiau praktikuotos. Tokios energijos bangos, kuri perėjo per kūną, niekur kitur niekada neteko patirti. O savijauta paskui nešė lyg ant sparnų, kurie staiga išdygo, kažkas tarsi pašlifavo, pašalino blokus, kalnelius, nelygumus. To negalima pamiršti. Nejučiomis akys

krypsta į informacinį puslapį, tikrindamos, kada vėl, kad tik nepražiopsotum. Kiekvienas šią patirtį išgyvena savaip ir gal kitaip papasakotų, bet abejingų čia nėra. Po seminaro diplomų niekas nedalija ir nesako, kad gali mokyti kitus.

Liutauras nėra skaitęs dvasinių knygų ir nėra lankęs dvasinių mokyklų. Jo mintys, kaip jis pats sako, plaukia tiesiai iš širdies be jokio išankstinio pasiruošimo. Jis visada kalba apie tai, ką tuo metu nori žmonėms pasakyti.

Liutauro gyvenimo istorija – stebuklas pirmiausia gydytojams. Nuo pat mažens patyręs daug išmėginimų ypač buvo sukrėstas sesers

savižudybės. Vieną rytą, kai jis ruošėsi į mokyklą, sesuo išlipo iš devinto aukšto, kur jie gyveno, balkono. Išgirdęs riksmą, Liutauras įbėgo į kambarį ir išvydo į balkono kraštą iš lauko įsikibusias rankas. Sugriebęs už jų bandė išlaikyti ir vos pats neišlėkė kartu. Tėvai tuo metu skyrėsi. Liko vienas su kaltės jausmu. Paniro į įvairiausių veiklą, daug sportavo, išbandė įvairias profesijas. Iki 30 metų ieškojo savęs, bet rezultatai jo nedžiugindavo, viskas atrodė tarsi kažkam kitam, ne jam skirta. Taip atsitiko, kad ir pats iš trečio aukšto žnektelėjo ant betono. Lūžo 4 šonkauliai, buvo pažeisti kaklo ir stuburo slanksteliai. Tada jam buvo 29 metai. Pasveiko greitai, bet po kelių mėnesių ėmė darytis silpna. Išėina iš laiptinės ir po kelių žingsnių sėda bet kur, nes toliau paeiti nebegalai, nėr jėgų. Neretai praeiviai narkomanu pavadindavo ir koja paspirdavo. Oda pagelto ir kasdien vis labiau apleidinėjo jėgos. Atsidūrė Raudonojo Kryžiaus ligoninėje. Čia jam buvo nustatyta nepagydoma liga – smegenų žievės uždegimas. Pusė kūno buvo paralyžiuota ir ligonis vis dažniau panirdavo į komą. Gydytojai, matydami ligonio beviltiškumą, perkėlė į mirties slėnį – slaugos ligoninę Tyzenhauzų gatvėje. Čia žmonės atvežami numirti. Palatoje gal 10 žmonių ir visi gulintys. Gulėjo ir Liutauras, girdėjo, kaip medikai kalbėjosi, kas paims mirusįjį ir kas laidos. O jis vis pabUSDavo iš komos, įkvėpdavo oro ir vėl panirdavo. Slaugytojos suskaičiavo net 8 tokias būsenas. Koma tęsėsi mėnesį ir artimiesiems buvo pasakyta, kad ligoniui liko 7 dienos. „Paskutinį kartą, kai pabudau iš komos, pajutau neapsakomą gerumą. Toks jausmas, kad kažkas mane įmovė į šį kūną, žiūrėjau į savo judančias rankas ir galvojau, kas čia per mechanizmas. Kaito delnai ir mačiau, kaip mano rankos ima šviesti. Jos atrodė riebios ir pačios dėjo man energiją į burną. Liežuvį iškišdavau ir man atrodydavo, kad į mane kažkas įeina. Man tuo metu buvo labai labai gera, o aplinkiniams atrodziau kaip beprotis. Kadangi nebuvau piktybinis, tai neišvežė į beprotnamį, paliko šioje palatoje. Apie mane – mirštantį ligonį ir mano ligą profesorius pasakojo ir rodė studentams. Kai pasakiau, kad aš pasveiksiu, jie tik nusišypsojo ir palingavo

galva. Po truputį vėl mokiausi gyventi, išmoku apsirengti, vaikščioti, viską ėmiau daryti iš vidaus, intuityviai. Buvau iki pusės paralyžiuotas, paprašiau, kad atsegtų mane ir paliečiau savo kojas, rankomis ėmiau tarsi kokius purvus nuo jų. Dingo kaltės jausmas, aš išsilaisvinau ir pajutau, kad tai darau teisingai. Mokiausi vaikščioti, iš pradžių keturiomis, paskui atsistojau su ramentais. Išėjau į gamtą. Buvo labai gražu. Draugas sako „Matai, Liutaurai, pavasaris.“ Tai buvo tas metų laikas, kai pabudau iš komos. Jį labai mėgstu iki šiol. Jaučiausi vis stipresnis ir kasdien turintis vis daugiau jėgų. Pajutau, kad matau, jaučiu ir galiu padėti daugiau nei kiti. Pirmas žmogus, kurį pastačiau ant kojų, buvo šalia gulintis senukas su pažeistais stuburo diskais. Jis krito ir koja užsikabino už kilimo. Aš mačiau, kad jis patyręs mikroinsultą, ir apie tai pasakiau medikams, bet šie tik pasišaipė. Kai paprašė sūnus mane jį prižiūrėti, aš jam pasakiau, kad po dviejų savaitių jis vaikščios. Aš jam nuėmiau korsetą ir pamačiau savo šviečiančias rankas tarsi su pirštinėmis, kurios pačios ėmė jį masažuoti. Pirmąkart abu nuėjome į tualetą, po dviejų mėnesių jis išėjo iš ligoninės, o po metų mirė nuo insulto. Netrukus ir aš išėjau iš ligoninės. Vežimėlį iškeičiau į automobilį. Jaučiausi stiprus vidumi ir išore. Lankydamasis poliklinikoje vis prašydavau, kad nebelaikytų manęs invalidu, nes jaučiausi sveikas. Gydytoja šyptelėdavo, kad dar ne visai gerai, jei atsisakau neįgalumo, kurį dauguma pacientų stengiasi gauti visais įmanomais būdais. Svarbiausia – labai tikėti tuo, ką darai. Tikėjimas – TIK ĖJIMAS su emocija gali kalnus nuversti. Žingsnelis po žingsnelio. Ne bėgti, o eiti, kaip ir gamta, kuri yra lėta, bet geniali. Jei sustoji ir susilieji su jos ritmu, tada pastebi, kad saulutė šildo ir daigas išdygsta. Auga. Vėliau atsiranda vaisiai. Eidami lėtai, apsidairydami tampame stiprūs, o tie, kurie skuba, daro daug klaidų.“

Kelias į žmones

Kiek pamena Liutauras, jis augo kitoks nei visi, nesuprasdavo, kaip žmonės įspraudžiami į rėmus ir daro visai nei tai, ką gyvenime norėtų. Nuo pat mažens mokoma gyventi materijos pasaulyje visai pamirštant savo vidų ir

norus. Dažniausia tėvai, mokykla mus įspraudžia į rėmus, kaip elgtis, ką daryti, kuo būti. Mūsų tarsi nelieka. Liutauras sako, kad vaikų nuo pat gimimo reikia klausti, ką jie jaučia. Labai svarbu vaiko psichiką formuoti su jausmu ir niekada to jausmo neapleisti, nes 80 proc. žmonių daro ne tai, ką norėtų ir jaustų malonumą, o tai, ką kiti primetė, ar tiesiog, kad išgyventų. Silpną išnaudoja stipresni. Ir tai, kad daugeliui žmonių gyvenimas neteikia malonumo yra auklėjimo pasekmė. Gyvename Europos koridoriuje ir esame pažeidžiami, negalime atvirai šypsotis – tai mūsų skydas. Vyrai bijo išsiverkti, nes tai neva nevyriška, bet juk Dievas sukūrė ašarą ir bijoti verkti – nėra stiprybės požymis.

Praėjo septyneri metai po ligos, dveji – po neįgalumo. Liutauras jaučiasi sveikas ir stiprus. Šiandien jis – SPA centrų specialistas pagal rytietiškas tradicijas, turintis teisę gydyti, moka mokesčius. Kai jo klausia, kaip pasveiko, atsako, kad padėdamas kitiems. Negali nepasveikti, jei su džiaugsmu ir meile darai gera kitiems. Dar būdamas ligoninėje Liutauras padėjo pasveikti ne vienam ligoniui ir vis daugėjo prašančių padėti susigrąžinti sveikatą. Jis ėjo per namus, ligonines, susitikinėjo individualiai. Prašančių pagalba vis daugėjo. Liutauras sako: „Man atrodė, kad aš tai darau visą gyvenimą. Ėmiau eksperimentuoti. Žmonės ėjo ir sveiko vienas po kito. Pasijutau žvaigžde, bet už tai greitai nukentėjau. Vėl pasijutau labai blogai, tada puoliau kryžiumi ir nuoširdžiai atsiprašinėčiau Kūrėjo, po tokio veiksmo mane kiekvieną kartą užliedavo šiluma. Supratau, kad turiu būti labai atsakingas ir niekada nesipuikuoti tuo, ką darau. Savo kelio į žmones nepavadinčiau gydymu. Žmonės patys sveiksta paklausę mano patarimų ir paskui man dėkoja.“ Štai žinutė telefone iš solidaus žmogaus, kuris dvejus metus sirgo sunkia depresija, norėjo net išeiti iš gyvenimo ir nei gydytojai, nei įvairūs gyduoliai jam negalėjo padėti. Po metų susitikinėjimo su Liutauru šiandien jis visiškai sveikas, laimingas, džiaugiasi gyvenimu, dviem savo augančiais vaikais, labiausia dėkodamas Liutaurui, kad Dangus leido jį sutikti ir su jo pagalba pasveikti. Kai žmogus atsigula ant masažinio stalo, Liutauras sėdi gale kojų

ir jo neliečia, o išeidamas dažnas pasmalsauja: „Klausk, o kas čia mane lietė, tu juk prie kojų sėdėjai?“ Žmonės jaučia, kaip juos kažkas glostė, ypač ten, kur skauda. Tada Liutauras paklausia, ar į bažnyčią tas žmogus vaikšto? Dažniausias atsakymas „Jau 20 metų.“ „Tai angelai tave lietė“, – atsako Liutauras. „Kokie dar angelai? – sarkastiška dvejonė perbėga veidu. Kyla klausimas: „Tai ką veikei 20 metų bažnyčioje, kam meldeisi, jei netiki?“ Ir žmogus su-trinka. O reikia tiek nedaug: viską, ką darai, daryti iš širdies ir tuo labai tikėti. Girdėta frazė ir labai daug kartų, bet kiek reikia dirbti su savimi, kad ji tavyje apsigyventų. Tam skirti ir Liutauras seminarai. Atvažiuoja žmonės, pabuvoję Indijos ašramuose ir nepajutę tenai to, ką pajaučia čia. Tas jausmas neapsakomai geras. Tampa laimingi, kurie jį patiria.

Kelias į laimę

Yra dalykų, kurie nuo mūsų nepriklauso. „Ješkok visko savo viduje ir tikrai rasi“, – sako Liutauras. Kai darysi tai, kas tau patinka, tada būsi laimingas ir norėsi dalintis tuo su kitais. Karjera, statusas, pinigai yra gėris. Jei ėjote teisingu keliu, jūsų pasiekimai daro jus laimingus ir likusį gyvenimą skiriate jėgoms atkurti, poilsiui, nes siekdami savo užsibrėžto tikslo jų nemažai praradote. Savo patarimais, kaip tapti turtingam ir laimingam, mielai dalinsitės su kitais. „Žmonės, aš esu turtingas, bet aš to vertas, nes esu geras. Ir tai, kaip man pavyko tapti turtingam, dalinuosi su jumis visais.“ Jeigu jūsų širdis tuščia ir siela tuščia, jūs niekada nebūsitė turtingi, nes nėra traukos dėsnio. Tik atgaivinę, atkūrę savo sielą galite tokie tapti. Deja, šia tema nėra nė vienos knygos, parašytos iš esmės, visos išleistos yra parašytos nuo vidurio. Liutauras judinamas būti pirmuoju tokios knygos autoriumi. „Kas yra Dievas?“ – dažnai žmonės klausia Liutauras. Dievas yra gyvenimas. O gyvenimas yra dosnus. Ryte pabudote ir pasiimkite viską: saulės, kiek norit, gamtos, vandens. Kiek pasiimsime, priklausomai nuo mūsų. Kiek atsiversime širdimi, tiek ir pasiimsime. Visų pirma svarbu susipažinti su savimi, kas esu aš, o aš esu – meilė. Jausti ir galvoti, kad jaučiu yra du skirtingi dalykai. Kaip medis ir plastmasė.

Latvijoje



Aš esu žmogus, kaip ir visi, vardu Liutauras. Džiaugiuosi, galėdamas padėti žmonėms ir dėkingas, kad jie mane priima. Atsisėdu ant žolės ar paklausiu: „Liutaurai, kaip tu dabar jautiesi?“ Ir man gera. Kai esu atviras su savimi, visada ateina atsakymas, ką dar turiu padaryti.



Žmonės apie tai retai susimąsto ir net nustumba išgirdę Liutauras seminaruose. Į juos gali ateiti ir didžiausi vargšai, nes mokėti pirma laiko nereikia ir iš viso nebūtina. Yra aukų dėžutė. Neturi pinigų, ne bėda, už tave įmes kitas. „Būna, kad padirbu su žmogumi ir dar duodu jam pinigų, nes matau, kad jam reikia.“ Žmonės, kurie aukoja, pratęsia kelią kitiems. „Mano virtualūs seminarai yra nemokami. Kiek man įmeta į dėžutę, tiek užtenka man, mokesčius susimoku ir dar lieka. Aš niekada nežadu, kad žmogus pasveiks, tik pažadu, kad viskas bus gerai. Kaip tai? Sakau, jei ir anapilin išeisit, vis tiek į gera, nes viskas klostosi taip, kaip turi būti.“



Maroke

Kvietė Liutaurą į Švediją, bet kai jis pamatė, kad ten rengiamas didžiulis šou ir už tai bus imami didžiuliai pinigai, iš karto atsisakė. Teko nemažai padirbėti su žmonėmis JAV bei kitose pasaulio šalyse. Kelionę ir visas išlaidas apmoka tas, kas kviečia. Sunkiai serganti JAV lietuvė, septynerius metus gydyta medikų, per dvi savaites atsistojo ant kojų ir parašė padėką JAV lietuvių spaudoje. Liuksemburgas, Vokietija, Prancūzija, Latvija, Tailandas – šalys, į kurias buvo pakviestas Liutauras. Po seansų

jis pats labai gerai jaučiasi. Turėdamas dieviškos energijos dovaną ir su meile ją dalindamas kitiems ir pats stiprėja. Ir tai jis gydymu nevadina. Jis medituoja atmerktomis akimis, taip yra įpratęs. Ir mato ne tik mus, bet ir kas tarp mūsų bei aplink mus. Palytėtas Dievo kūrinys – taip pavadinčiau Liutaurą. Jis iš kitų pavyzdžių mato, kaip dideli užmojai, kai koncentruojamasi vien į materialius dalykus, pamirštant dvasinius, sugriauna žmonių gyvenimus ir juos pražudo.

Jam įsiminė kelionė į Tailandą, kur jį pakvietė du labai turtingi švedas ir danas. Perlušėnyje išpūdinga vila, į kurios baseiną nusileidžia vanduo tiesiai iš kalnų. Šeimininkas už visą šį rojų labai brangiai sumokėjo. Pats sulysęs ir sunykęs – didžiausias kontrastas savo sukurta aplinkai. Didelę laiko dalį praleidęs oro uostuose ir įvairiose konferencijose jis prisipažįsta „Jei grįžtų sveikata, šeima, žmona, padėčiau raktus ir išeičiau. Viso šito man nereikia.“ Savo stresus milijonierius skandino alkoholyje. „Jei nenustosi gerti, tave pasiims“, – matydamas dar neseno žmogaus suirusius organus išpėjo Liutauras. Ir jo išėjimas pasitvirtino. Po dvejų metų jis išėjo. Vilos šeimininkas nuvežė Liutaurą į Ko Samui saloje esančią budistų šventyklą. Šventyklos vyriausiasis pakvietė sveičią į savo būstinę, parodė žurnalų, kur su karaliaus šeima nusifotografavęs, paskui prisikimšo pypkę, atsipalaidavo ir sako, keista, kad tu gimei Europoje, tokie paprastai gimsta Azijoje ir juos pasiima vienuolynai. Atsisveikinant tarstelėjo: „Saugok save, nes būsi labai reikalingas.“

Su seminarų dalyviais Liutauras keliauja po įvairias šalis, padėdamas jiems pajauti vietos energiją, mokydamas pasiimti iš kelionės dvasias ir kūnui tiek, kad žmogus grįžtų pilnas energijos ir visapusiškai pailsėjęs.

Meditacija ir mada

„Viską darau intuityviai, – prisipažįsta Liutauras. – Paklausiui savęs, ką tu, Liutaurai, darytum jo vietoje, ir ateina atsakymas. Labai svarbu, kad siela ir širdis būtų harmonijoje su savo smegenimis ir protu. Kad viskas veiktų išvien – iš širdies eitų meilė, o protas realizuotųsi išoriniame pasaulyje. Malda už mirusius

padeda sielai kilti aukštyn. O gyvieji neturime trukdyti vieni kitiems realizuotis. Mylėkime, jauskime, nepamirškime emocijas. Susikoncentruokime ties jausmu, tai svarbu, kad suvoktume, kas ir kur mums gera. Tai padeda pasirinkti teisingą kelią. Būna, kad atvažiuoji pas žmones, o jie medituoja savo vaikų pamiršę, apleidę visiškame skurde. Apmaudu, kai meditacija virsta mada ir žmonės pamiršta tai, kas svarbiausia gyvenime. Pirmiausia būtina pasirūpinti šeima, savimi, o paskui – medituoti, nes pati geriausia praktika yra gyvenimas. Juk atėjome į šią žemę gyventi. Mūsų bendravimas su šeima ir visais sutinkamais žmonėmis ir yra mūsų meditacijos išraiška. Jei išėję iš bažnyčios apkalbame ar esame nesąžiningi, veltui švaistome laiką. Svarbu suvokti, kad nenori būti vien sraigteliu. Dauguma žmonių, kurie rūpinasi vien tik išore, dažnai ir pensijos nesulaukia. Visiškai išsekusi siela maitinasi iš kūno ląstelių. Kai žmogus sako esąs niekam nereikalingas, ima veikti jo susinaikinimo programa. Žmonės, kuriems nepavyko nusižudyti, sako nežiną, kas jiems atsitiko, smegenys patys veikia. Kai streso vibracijos ima nuolat atakuoti kūną, tada ima skaudėti jautriausią organą. Stresas vaikšto po visą kūną – žmogus gyvena tam, kad gydytųsi. Tampa farmacijos vartotoju nuo simptomo iki simptomo. Gavęs smūgį, tikisi išgyti ir nusivilia. Kiekvienas kūno įjovimas turi pasekmes. Susižeidė koją 5 metų, o 60-ies jaučia deginimą – susikaupė stresas pažeistoje vietoje. Išgerti antidepresantai parodo protui, kad jam nėra ką veikti. Svarbiausia bėda – ne vaistai, o besaikis jų vartojimas, tikintis, kad tie vaistai išgydys. Vaistai gerai, kai jų iš tikrųjų reikia, bet žmogus gali pats sau padėti ir pats save pagydyti, tam jėgų duota iš dangaus ir tai rodo Liutauro istorija. Dažnai tenka girdėti žmones sakant, esą senatvė – tai ligos, bet juk senatvė – tai poilsis, kai galima gyventi visavertiškai, jei gyvenai teisingai, džiaugtis juo ir veikti, ką nori, pagal savo galimybes, o jei klydai – niekada nevėlu keistis.

DAUGIAU INFORMACIJOS
apie Liutaurą ir jo rengiamus seminarus rasite
www.liutauras.eu